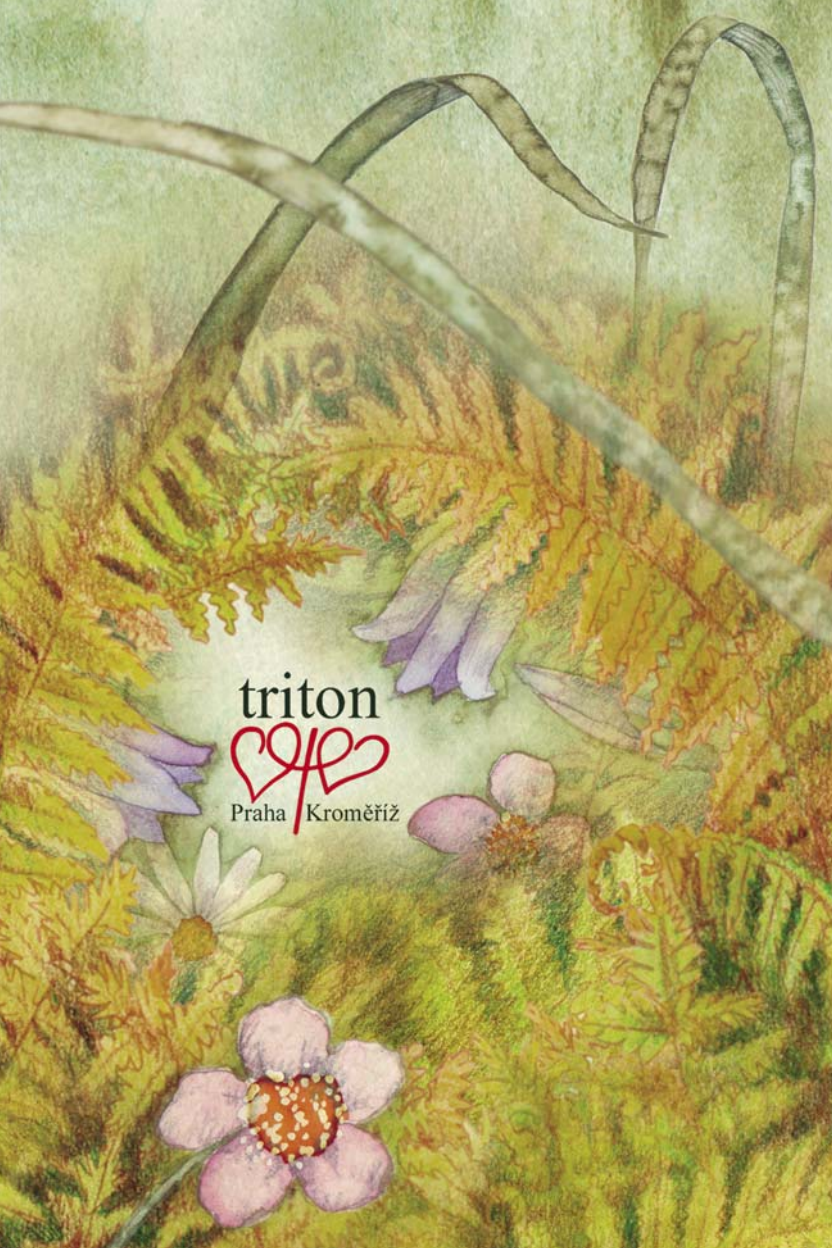

triton

Praha Kroměříž

Jan Houkal

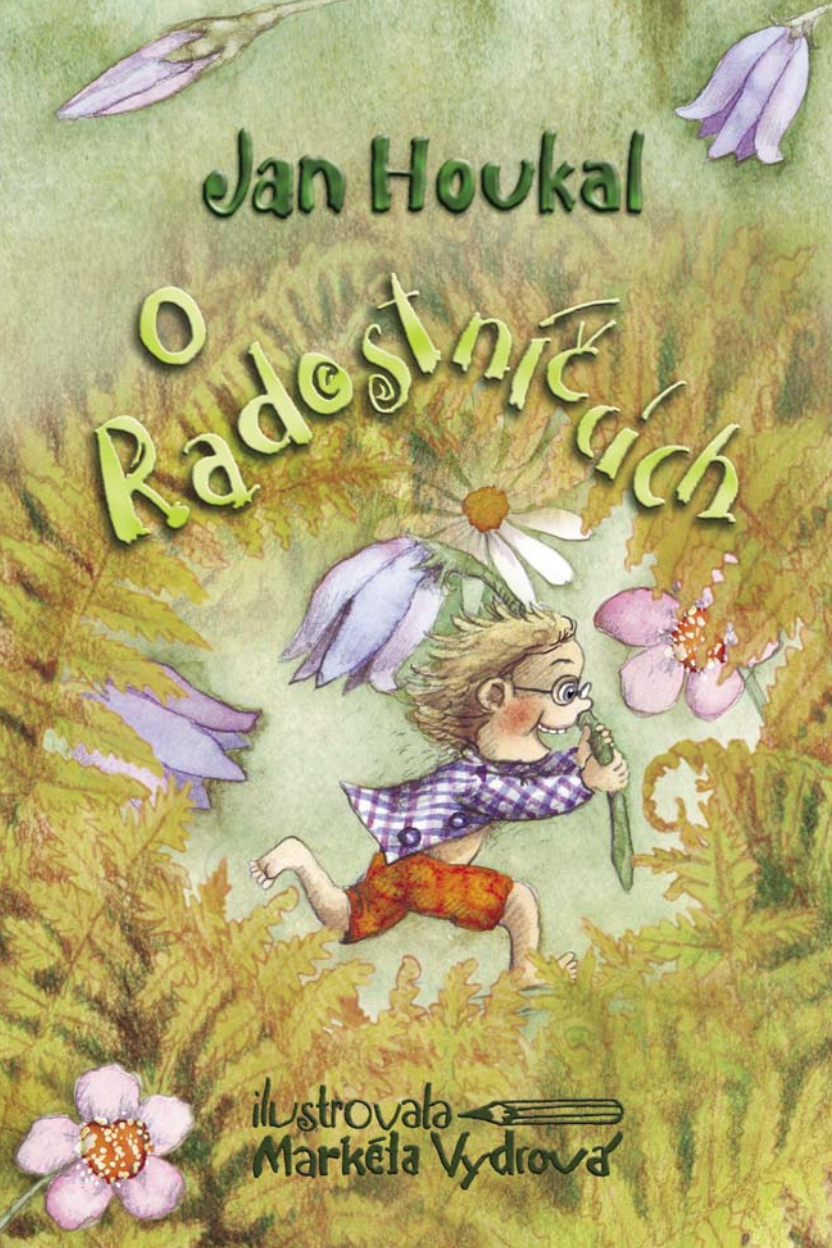
O
Radoštníčkách

od srdce
K srdci

The background of the cover is a lush field of yellow ferns. Scattered throughout are several flowers: purple bell-shaped flowers at the top, a large white daisy with a yellow center, a pink flower with a red and white speckled center, and a pink flower with a red and white speckled center at the bottom left. A boy with blonde hair and glasses is running barefoot through the ferns, wearing a purple and white checkered shirt and red shorts. He is holding a green cucumber in his mouth and has a purple flower tucked behind his ear.

Jan Houkal

O
Radostnících

ilustrovala
Markéta Vydrová

Jan Houkal
O Radostníčcích

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována a ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Copyright © Jan Houkal, 2016
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2016
Illustrations © Markéta Vydrová, 2016
Cover © Markéta Vydrová, 2016

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-975-4

O člověku, který našel to nejdůležitější

Kdesi za sedmero horami a sedmero řekami – tak musí přece začínat každá pohádka – bylo nebylo jedno městečko.

A jak už to v takových městečkách bývá, nejen pohádkových, na kopečku nad ním stál krásný zámek a pod ním se krčily už poněkud méně krásné, ale přesto útulné domky obyčejných lidí.

V jednom takovém domku žili starší rodiče. Dlouho neměli žádné děti, až se jim jednou narodil syn. Byl pohledný, modrooký, a tak mu dali i krásné jméno: Teodor, což znamená „dárek Boží“.

Vychovávali ho vzorně, snažili se mu vštípit všechny dobré zásady, které znali, učili ho mnoha věcem a žili společně opravdu poklidným životem. Z Teodora tak postupně vyrůstal hodný a pracovitý chlapec. Vždycky večer, kdy už byla všechna práce hotová, si pak společně sedli na zápraží před domkem a dívali se nahoru k zámku.

„Jak by bylo krásné, kdybychom mohli někdy v takovém zámku bydlet,“ říkali si. A nebyli zdaleka první ani jediná. Podobně jako Teodor s rodiči se k zámku dívali i ostatní obyvatelé podzámčí. Dělali to tak už po dlouhou řadu generací. Mnozí snili o tom, že jednou budou v krásném zámku bydlet.

Tak se začalo postupem času povídat i o tom, co by k tomu asi bylo potřeba: najít to, co je nej-
důležitější na celém světě. Kdo to najde, tomu se
prý brány otevrou a bude smět bydlet v zámku,

snad prý i napořád, a na-
víc s sebou bude

společně se dívali
k zámku... moci vzít své
přátele.

Doposud se ale nenašel nikdo, komu by se něco takového podařilo. Popravdě řečeno, ono se o to ani moc lidí nepokusilo. Prý to kdysi dávno jednou zkusilo několik odvážlivců, ale se zlou se potázali a museli se vrátit domů s pořádnou ostudou. Proto to od té doby raději nikdo nezkoušel.

Jenomže to by nebyl Teodor, aby zůstal jen u snění. Vždyť rodiče ho od malička vychovávali k tomu, že dobré sny se hned mají uskutečňovat.

Myšlenka najít to nejdůležitější na světě mu stále nedávala spát, takže se jednoho dne rozhodl, že půjde do světa a zkusí to. Rodiče proti nebyli, a tak se Teodor, nyní už mládenec, mohl vydat na cestu.

Nevěděl sice, kam půjde a jak bude to nejdůležitější hledat, ale řekl si, že kdykoli se doslechne o někom, kdo něco někde umí nej-
líp, zeptá se ho.

Šel, šel a už po několika dnech se doslechl o jednom pekaři, který prý umí péct buchty jako žádný jiný. Vyhledal ho a hned se ho ze-
ptal: „Pekaři, co je na světě nejdůležitější?“

„No přece péct ty nejlepší buchty pod slun-
cem,“ odpověděl pekař.

„A jak bych je mohl dostat?“

„Když u mě zůstaneš sedm týdnů ve službě, tak ti dám na cestu košíček těch úplně nejlep-
ších.“

Slovo dalo slovo a Teodor zůstal u pekaře ve službě. Práce vůbec nebyla lehká.

Teodor od rána do večera válel těsto, mlel mák a vařil povidla, roztápěl v pecích a pak je zase čistil, skládal buchtý do ozdobných krabiček a košíků a dělal ještě mnoho dalšího.

Teodor pekl
a pekl

Ale sedm týdnů uplynulo docela rychle, pekař dodržel svůj slib a dal Teodorovi košík těch opravdu nejvoňavějších a nejkřupavějších buchet. Teodor je s radostí vzal a vydal se nejkratší cestou ke svému rodnému městečku.

Jenže jak tak procházel krajinou, dostal se i do jedné vesnice, kde u polorozbořené chalupy plakalo sedm dětí. Teodorovi to nedalo a zeptal se jich, co se stalo.

„Máme hlad, rodiče se nám vrátí z práce až zítra a my nevíme, jestli do té doby ještě vůbec vydržíme,“ odpověděla nejstarší sestřička. Tu se v Teodorovi cosi pohnulo a řekl si, že děti přece nenechá o hladu. A protože nic jiného než buchty neměl a navíc jich bylo v košíku právě sedm, dal každému z dětí jednu. Stálo za to vidět, s jakou radostí a vděčností se do nich pustily.

„Tak to asi nebylo to nejdůležitější,“ řekl si Teodor. A protože mu ani jedna z těch nejlepších buchet nezbyla, otočil se a šel hledat dál.

...tak to asi nebylo to nejdůležitější

Šel a šel a po nějaké době se dověděl o zlatníkovi, o kterém se široko daleko říkalo, že žádný neumí udělat tak krásné zlaté ozdoby jako on. Teodor zlatníka vyhledal a stejně jako pekaře se ho zeptal, co si myslí, že je na světě nejdůležitější.

„Samozřejmě že mít ty nejkrásnější zlaté náhrdelníky,“ odpověděl zlatník.

„A jak je mohu získat?“

„Když u mě zůstaneš sedm měsíců v těžké službě, tak ti jeden takový dám.“

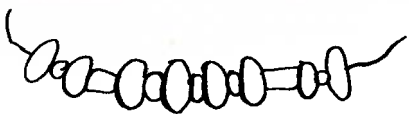
Slovo dalo znovu slovo a Teodor zůstal. Služba byla opravdu těžká: Teodor musel připravovat a čistit zlatnické náčiní, drtit kámen, brousit perly, svazovat šňůrky, navlíkat korálky a ještě mnoho a mnoho dalších věcí.

Ale sedm měsíců uplynulo jako voda a i zlatník dodržel slovo a dal Teodorovi krásný zlatý náhrdelník s korálky a červenými kamínky se slovy: „Mít něco takového je opravdu úplně nejdůležitější na celém světě.“ A propustil ho ze služby.

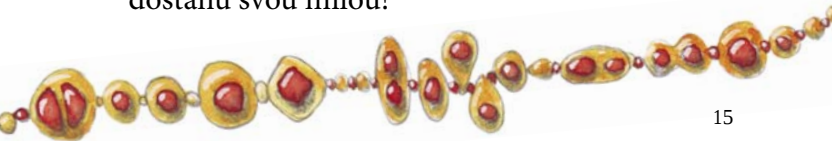
Teodor se s náhrdelníkem ve váčku na prsou s radostí vydal zpátky k zámku. Radostně si vykračoval, tentokrát žádné plačící děti nikde nepotkal a blížil se k městečku. Na obzoru už se vylouppla báň zámecké věže. Jenže se muselo projít ještě celým městečkem. A co se nestalo, u městské brány seděl mladý pán ve fráčku a usedavě plakal.

„Co se stalo, mladý pane?“ zeptal se ho Teodor.
„Ale,“ zavzlykal zoufalý mladík. „Za půldruhé hodiny si mám brát svou milou, ale někdo mi ráno ukradl z truhličky svatební náhrdelník a já se bojím, že mi pantáta svou dceru bez náhrdelníku nedá.“

Nebylo to lehké, ale Teodor přesto po chvílce váhání vyndal svůj váček a podal ho ženichovi: „Tumáš, snad se spokojíš s tímhle.“

Mladík vzal do rukou náhrdelník s korálky a červenými kamínky, oči se mu rozzářily, málem by dárci ruce zulíbal a volal: „To je to nejdůležitější, to je to nejdůležitější, jsem zachráněn, dostanu svou milou!“

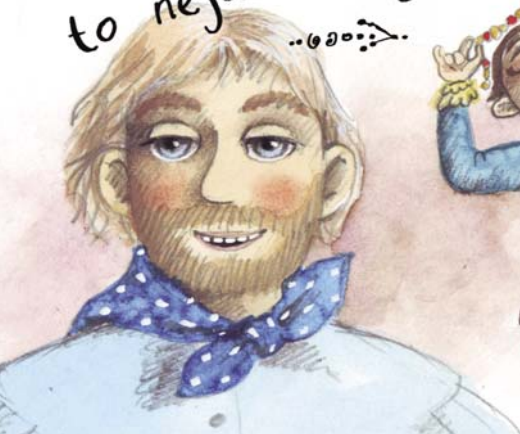

„Inu, tak korále asi ještě nebyly to nejdůležitější,“ řekl si náš Teodor, otočil se a vydal se hledat dál. Tentokrát hledal dlouho, protože už tušil, že to nebudou žádné buchy či ozdůbky, ale něco docela jiného.

A tak putoval a putoval, hledal a hledal, až se jednoho dne v jednom dalekém kraji doslechl o ptáčnickovi, který prý choval ty nejvzácnější ptáčky na celém světě. Teodor tedy ptáčníka vyhledal a položil i jemu svou oblíbenou otázku, cože je na světě to nejdůležitější. A ani ptáčník mu pochopitelně neodpověděl jinak než že mít toho nejkrásnějšího ptáčka na světě. Aby ho však mohl někdo

...tak korále
asi také nebyly
to nejdůležitější...

dostat, je třeba strávit dlouhých sedm roků v těžké službě.

To už je sice opravdu dlouhá doba, ale Teodor se přesto rozhodl, že to zkusí. A také vydržel. Služba u ptáčníka přitom byla ještě těžší než u předešlých pánů: Teodor stále jen čistil klece, obstarával ptáčkům krmení a krmil je. Když něco nestihl udělat včas, ptáčník ho nechal několik dní o hladu. Ani ptáčci na něj nebyli nijak hodní, občas mu dokonce káleli na hlavu. A ještě mnoho dalších trápení a příkoří musel Teodor snášet.

Ale i sedm let konečně uplynulo a i ptáčník dodržel svůj slib. Teodor se tak mohl s tím skutečně nejkrásnějším, nejbarevnějším a nejzpevavějším ptáčkem vydat na cestu k zámku.

...opět se vydal na cestu k zámku...

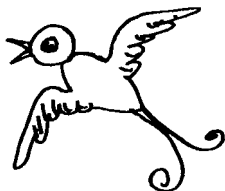

Tentokrát nepotkal plačící děti, zoufalého ženicha ani nikoho podobného, a tak došel až do městečka a už se ubíral nahoru k zámku.

Jenomže najednou si všiml, že jeho ptáček je stále smutnější a smutnější. Teodor dostal tak trochu strach, že takového ptáčka nebude moci v zámku ukázat, ale zároveň mu začalo vrtat hlavou, co se s jindy tak rozverným ptáčkem stalo. A tak ještě než přišel k první zámecké bráně, sedl si s ptáčkem na začátku padacího mostu pod strom a zkoušel přijít na to, proč je ptáček pořád smutný, stále se jen dívá na slunce a nešťastně pípá. Po delším přemýšlení se Teodorovi zdálo, že na to přišel, a nebylo to vůbec příjemné zjištění...

Ptáček byl smutný, protože věděl, že teď už se asi nikdy nerozlétne ke slunci a nevrátí se do teplých krajin, odkud ho kdysi ptáčníkovi lidé dovezli. A přitom si něco takového jako každý ptáček přál úplně nejvíc ze všeho.

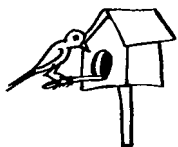
Teodor se dlouho, dlouho rozmýšlel, ale nakonec v něm zase cosi zvítězilo, a tak otevřel dvířka klícky a ptáčka vypustil. S jakou radostí se rozlétl ke slunci! Ale ještě dřív, než se svému dobrodinci ztratil z očí, zazpíval

mu snad tu nejhezčí ptačí písničku, jakou kdy svět slyšel.

„A tak asi ani ten ptáček ještě nebyl to nejdůležitější,“ řekl si Teodor napůl smutně a napůl s úlevou, otočil se na padacím mostě zase pryč od zámku a vydal se na další pouť.

A takhle to pokračovalo pořád dál. Dobrák Teodor vždycky něco našel, kratší či delší dobu pro to musel pracovat, pak se s tím vydal k zámku, jenomže cestou vždycky někoho potkal, kdo právě tuhle věc potřeboval, a tak ji vlastně vždycky nakonec někomu dal nebo mu s ní nějak pomohl, takže mu nakonec nezbylo nic. Znovu a znovu si říkal, že ta věc asi nebyla nejdůležitější, a vydával se hledat nanovo.

Ale plyne nejen voda, nýbrž i roky a náš Teodor při svém hledání postupně úplně zestárl: z mládence se stal mladý muž, z mladého muže statný muž a ze statného muže se postupem času stal stárnoucí muž, až z něj byl dědeček.

Když jednou zase nějakou tu důležitou věc cestou k zámku rozdal, viděl, že už mu opravdu nezbyvá síla znovu se vydat na cestu. A tak si – celý smutný a ztrápený, že má prázdné ruce, a s pocitem, že za celý svůj život tu nejdůležitější věc nenašel – řekl, že se do zámku podívá aspoň klíčovou dírkou v bráně, aby viděl, jak to tam vypadá a o co přišel.

Když se ale došoural k první bráně, jindy vždycky zavřené, najednou se před ním otevřela. Starý Teodor ale vstoupit nechtěl, věděl, že nesmí, protože přece nenašel a nemá to nejdůležitější.

Tu se však ozval zevnitř hlas:
„Teodore, jen pojď dál!“

„Nemůžu, vždyť jsem nenašel to nejdůležitější a ani nemám nic, co bych za to vydával.“

„Ale našel a máš to,“ přesvědčoval ho hlas.

„A co to je?“ ptal se udiveně Teodor.

„Nejdůležitější je přece láska, a tu jsi právě našel, tu máš, i když ti nic jiného právě kvůli té lásce nezbylo.“

Staříček Teodor, dočista překvapený tím, co slyšel, nakonec přece jen vešel do zámku. Plakal přitom štěstím. Ale bránu za sebou nechal otevřenou... Aby mohli vejít i druzí.

Abychom mohli vejít i my, nejde to jinak, než že také uděláme to, co se podařilo Teodorovi: najdeme to nejdůležitější na světě, lásku.

Opravdová láska totiž mimo jiné spočívá v tom, že umíme rozdávat, a to i tehdy, když nás to rozdávání něco stojí, když nějak omezí náš vlastní život, když skutečně o něco přijdeme, když to někdo jiný potřebuje. Přesně tak, jak to udělal Teodor: slitoval se a dal. Obvykle se takovému daru říká „almužna“ a je to moc hezké označení. Toto krásné slovo pocházející z řečtiny totiž doslova znamená „dar ze slito-
vání“.

Ale takovéhoho nezištného dávání jsme my lidé z vlastních sil schopni často jen s obtížemi. O tom svědčí zkušenost naše vlastní i zkušenost všech lidí všech dob. Jsme často sobečtí a lakomí, a když už něco dáme, často jen to, co nás vlastně nic nestojí. To ale ještě není opravdové dávání, to ještě není opravdová láska.

Abychom dokázali mít opravdu rádi, musí se v nás něco změnit. K tomu však potřebujeme Boží pomoc. Boží sílu, která způsobí, že se v našem srdci něco pohne, když uvidí nouzi druhého, a která mu dá sílu k rozhodnutí, že pomůžeme, že rozdáme všechno, co kdo z nás může dát: svůj čas, své bohatství, svou životní sílu. Teodor se jistě modlil, vyprosil si od Boha dar dobrého srdce. Vždyť i jeho jméno znamená „dar Boží“. Proto je teď v nebi, u Boha, neboť zámek v pohádce je nebe, hlas ze zámku je hlas Boží, cesta světem je naše cesta životem. Kéž bychom do jeho bran vešli i my...

...cesta světem je naše cesta životem...